

малко се завърнѣ, но азъ не можихъ отъ веднѣжъ да го познаѣ, защото бѣше наложилъ капелата на голѣмия си братъ, турилъ очилата на майка си и взелъ патерицата на дѣда си, та се промѣнилъ много. Като се доближи до мене, попитахъ го: „Гдѣ ти е, Иванчо, Доктора?“ — „Ето го, той е вече при болната Магдалинка.“ — Сѣдни тукъ на стола, вземи ѣж на колѣнѣ и мълчи. — Азъ направихъ всичко, което ми заповѣда. Г-нъ Докторъ Иванчо замислѣнъ гледаше окото на Магдалинка и дълго врѣме не проговори нищо. Най-послѣ каза: „хж, сѣтихъ се сега, намѣрихъ му цѣра.“ — Като каза това, бръкнѣ въ джобътъ си и извади едно шарено син-

це, прилично на човѣшко око. Послѣ взе та намаза долнията му частъ съ лѣпило и пакъ го турнѣ въ очната дупка, отъ гдѣто вече не паднѣ. Азъ му благодарихъ за това и пе-